

Arrest

nr. 273 238 van 24 mei 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. WUYTS
Sint-Guibertusplein 14
2222 ITEGEM

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 14 februari 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 april 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 april 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. WUYTS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen België binnengekomen op 14 augustus 2019 en heeft een eerste verzoek om internationale bescherming ingediend op 22 augustus 2019.

Op 29 juni 2021 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster ging in beroep tegen deze beslissing.

Bij arrest nr. X van 10 november 2021 besloot de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Zonder België te verlaten, diende verzoekster op 26 november 2021 een tweede verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster door de Dienst Vreemdelingenzaken op 21 januari 2022 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

1.4. Op 31 januari 2022 nam de commissaris-generaal de beslissing tot 'niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)'. Deze beslissing werd op 1 februari 2022 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Venezolaans staatsburger en bent u geboren op (...) 1975 in de staat Portuguesa. U woonde tot enkele maanden voor uw vertrek samen met uw dochter P.(...) C.(...) F.(...) C.(...) (CGVS (...); O.V. (...)) in de urbanisatie Lomas de Santa Sofia in Araure, Portuguesa. Hierna ging u, samen met uw dochter, bij uw moeder wonen in dezelfde wijk tot aan uw vertrek. Uw zoon L.(...) A.(...) F.(...) C.(...) (CGVS (...); O.V. (...)) verliet Venezuela in oktober 2018 omdat hij problemen kende met colectivos.

U verklaarde dat de colectivos in juni of juli 2018 naar uw huis kwamen toen u niet thuis was en uw zoon in elkaar sloegen. Ze hielden hem eveneens vast in het huis, stelden hem vragen en sneden in zijn handen. Ze namen al jullie documenten mee, alsook de gsm's, laptops en cash die zich in het huis bevonden. Hierna werd er ook tot tweemaal tegen zijn auto gereden. Uw zoon verliet hierom het land op 29 oktober 2018, waarna alles weer rustig werd. Midden februari 2019 belden drie mannen aan bij thuis. U vermoedde dat het dezelfde personen waren als diegenen die uw zoon geslagen hadden. Ze vroegen waar uw zoon was, maar u zei dat hij het land had verlaten. Hierop greep één van hen u vast en duwde u op de grond terwijl de andere twee binnengingen om de kamers te doorzoeken. Uw dochter was op haar kamer en u was bang dat ze haar pijn zouden doen. De man die u vasthield, zei dat u niet mocht bewegen en ging ook naar de kamers. Ze doorzochten de kamers en namen een tablet en een gsm mee. Toen ze vertrokken, riepen ze dat ze nog terug zouden komen, dat het er niet bij ging blijven en dat uw zoon te veel gedaan heeft tegen de regering. Nadat ze buiten waren, bleven ze beledigingen roepen en zeiden ze dat jullie verraders waren van het vaderland, dat jullie het niet verdienden om daar te zijn en dat ze zouden terugkomen en jullie zouden vermoorden. Zo'n twee weken later, nog steeds in februari, werden er midden in de nacht stenen naar jullie huis gegooid. Ook hoorden jullie dezelfde nacht mannen beledigingen roepen en dat jullie het niet verdienden om daar te zijn, maar u wist niet of het dezelfde personen waren. Ze riepen eveneens dat wat ze niet met uw zoon konden doen, ze met jullie zouden doen. Ze klopten ook hard op jullie deur en maakten lawaai met hun motoren. U deed de deur niet open. Eind april waren er opnieuw personen die op de deur sloegen en schopten. Ze maakten opnieuw veel lawaai met hun motoren, riepen opnieuw beledigingen en ze bleven drinken voor jullie huis. U ging reeds af en toe naar uw moeder, maar besliste hierna dat u niet meer zou teruggaan. U ging hierna enkel nog af en toe terug naar uw huis om dingen op te halen en vertrok meteen weer. Ook ging er steeds iemand met u mee als u naar uw huis ging. U hoorde van uw buurvrouw dat er op 20 juli opnieuw mensen naar uw huis waren gekomen en deze met stenen en flessen naar uw huis gooiden, waarbij één van de ramen van uw huis werd vernield. U ging met een politieagent naar uw huis, maar deze zei dat hij niets voor u kon doen als u niet wist wie de personen waren. Tot slot voegde u nog toe dat de tienerzwangerschap van uw dochter P.(...) niet door iedereen aanvaard werd en dat de vader van het kind zijn verantwoordelijkheid niet wilde nemen. Zo waren er familieleden, kennissen en schoolkameraden die het contact met jullie hebben verbroken omdat ze zwanger was, hetgeen een weerslag had op haar mentaal welzijn. Op 8 augustus 2019 vloog u samen met uw dochter P.(...) C.(...) legaal en met jullie eigen paspoorten via Colombia en Spanje naar België. U diende een verzoek om internationale bescherming in op 22 augustus 2019, uw dochter stond hierin bijgeschreven op uw bijlage 26. Uw dochter beviel op (...) 2019 in België van uw kleindochter J.(...) A.(...) F.(...) C.(...) (O.V. (...)). Ter staving van uw verzoek dient u volgende documenten in: uw paspoort en het paspoort van uw dochter; de geboorteakte van uw kleindochter; een aangifte bij de politie; en een door uw burens geschreven brief. Op 30 juni 2021 nam de Commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U tekende beroep aan tegen deze beslissing. Op 10 november 2021 werd de vluchtelingstatus en de subsidiaire beschermingsstatus u eveneens geweigerd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) in haar arrest nr. 263 624.

U keerde niet terug naar Venezuela. Evenmin verliet u België. Op 26 november 2021 diende u een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op diezelfde dag diende uw dochter P.(...), intussen

meerderjarig geworden, een eigen (eerste) verzoek om internationale bescherming in. In het kader van uw huidige, tweede verzoek verklaart u dat u in Venezuela gevaar loopt en er niet naar kan terugkeren, waarbij u opnieuw verwijst naar uw problemen met de colectivos. U voegt daaraan toe dat u in 2021 via uw buurvrouw vernam dat de colectivos uw huis hebben ingenomen met steun van de politie en Venezolaanse regering en verklaart dat u bij terugkeer naar Venezuela niet meer over onderdak zal kunnen. Nog stelt u dat u in Venezuela niet zal kunnen werken. U legt verder uit dat u niets en niemand meer heeft in Venezuela. Zo zijn uw zus en moeder van Venezuela naar Peru vertrokken, heeft u geen contact meer met uw overige broers en zussen, is uw schoonvader overleden en woont uw zoon in België samen met een Belgisch meisje. Daarnaast vreest u bij terugkeer naar Venezuela te worden ontvoerd door de colectivos omwille van losgeld omdat zij zouden denken dat uw in Europa woonachtige kinderen financieel daadkrachtig zijn. Voorts verwijst u opnieuw naar de afkeuring van uw dochters (tiener)zwangerschap door uw broers en zussen. Tot slot wenst u graag legaal te kunnen werken in België en wil u de taal verder blijven studeren. Ter staving van uw huidige, tweede verzoek legt u de volgende documenten voor: zes foto's van uw woonst in Venezuela; een krantenartikel over het toe-eigenen van verlaten woningen; en een originele verklaring van de Servicio Nacional Integrado de Administración Aduanera y Tributaria (SENIAT) inzake uw domicilie.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw vorige, eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw volgend verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de Commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidig verzoek tot internationale bescherming volledig steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorige verzoek hebt uiteengezet. In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat het CGVS uw eerste verzoek om internationale bescherming heeft afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, meer bepaald omdat er reeds in het dossier van uw zoon, waar u uw eigen verklaringen op baseert, geen geloof kon gehecht worden aan zijn voorgehouden problemen en politiek activisme tegen de regering van Maduro. Daarnaast bleken uw en zijn verklaringen over de feiten op meerdere punten tegenstrijdigheden te bevatten. Inzake de tienerzwangerschap van uw dochter en de daaruit voortvloeiende problemen met uw familie en kennissenkring werd besloten dat deze onvoldoende ernstig waren om beschouwd te worden als aanleiding voor een gegronde vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigd in haar arrest (arrestnr. 263.624) van 10 november 2021. U stelde geen hoger beroep in tegen deze beslissing. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Met betrekking tot uw verklaringen dat u in Venezuela nog steeds gevaar loopt en er niet naar kan terugkeren omwille van uw problemen met de colectivos (Verklaring volgend verzoek 19/21427Z, 19 januari 2022, vraag 16), dient dan ook te worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het relaas dat u in het kader van uw vorige verzoek hebt uiteengezet. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige verzoek bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen.

Voorts stelt u dat u in 2021 via uw buurvrouw vernam dat dezelfde colectivos uw huis hebben ingenomen, en dit met steun van de politie en Venezolaanse regering (Verklaring volgend verzoek 19/21427Z, 19 januari 2022, vragen 16, 18) en concludeert u dat u bij terugkeer naar Venezuela dus niet meer over onderdak zal kunnen beschikken (Verklaring volgend verzoek 19/21427Z, 19 januari 2022, vraag 19). Ter staving van uw verklaringen hieromtrent legt u voorts zes foto's van uw woonst in Venezuela; een krantenartikel over het toe-eigenen van verlaten woningen; en een originele verklaring van de Servicio Nacional Integrado de Administración Aduanera y Tributaria (SENIAT) inzake uw domicilie voor. Betreffende de zes foto's van uw woonst in Venezuela dient te worden opgemerkt dat beeldmateriaal zoals foto's en video's in het algemeen in scène kunnen worden gezet en bijgevolg manipuleerbaar zijn in plaats, tijd en ruimte. Bovendien kan nergens uit de foto's worden afgeleid dat het uw woonst betreft op de foto's, noch dat uw woonst daadwerkelijk door derden – colectivos of anderen – werd gekraakt. De bewijswaarde van deze foto's is bijgevolg verwaarloosbaar. Uit de attestering van de SENIAT kan worden geconcludeerd dat u er sedert 10 september 2003 woonachtig was, dat u belasting betaalde over uw woonst in april 2018 en dat het attest van deze belastingbetaling sinds 28 april 2021 verlopen is. Of u daarna nog belastingen betaalde over uw woning en, indien dit niet het geval zou zijn geweest, welke concrete consequenties u hierdoor zou hebben ondervonden, kan uit het document niet worden afgeleid. Er dient daarnaast te worden aangestipt dat u het attest reeds in 2018 verkreeg, maar niet voorlegde op het CGVS in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming, noch in het beroep dat u stelde bij de RvV naar aanleiding van de negatieve beslissing door het CGVS op 30 juni 2021. Nog legt u weliswaar een online krantenartikel inzake achtergelaten Venezolaanse woningen voor, maar dit artikel heeft louter betrekking op de algemene situatie en heeft geen concrete betrekking op uw eigen voorgehouden problemen. Er dient dan ook te worden geconcludeerd dat u geen begin van bewijs voorlegt ter staving van uw bewering dat uw woning werd gekraakt. Dat uw woning werd gekraakt en dat u bij terugkeer naar Venezuela over geen enkele woonst zou beschikken, is bijgevolg een blote bewering. Hoe dan ook is een gekraakte woning onvoldoende zwaarwichtig om een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken.

Daarnaast merkt u op dat u niemand meer heeft in Venezuela omdat uw zus en moeder naar Peru zijn vertrokken, u geen contact meer heeft met uw overige broers en zussen, uw schoonvader is overleden en dat uw zoon in België samenwoont met een Belgisch meisje (Verklaring volgend verzoek 19/21427Z, 19 januari 2022, vraag 16). In uw eerste verzoek werd reeds aangestipt dat de tienerzwangerschap van uw dochter en de daaruit voortvloeiende problemen met uw familie en kennissenkring onvoldoende ernstig waren voor een gegronde vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade. Bovendien blijkt uit uw sociale media-activiteiten, meer bepaald op Facebook, dat u (alsook uw zoon en uw dochter) wel degelijk bevriend bent (zijn) met diverse familieleden en dat er met hen ook frequent interactie is (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). De bewering dat u ook geen contact meer met uw familieleden zou hebben, is dan ook niet aannemelijk.

Nog stelt u dat u in Venezuela niet zal kunnen werken (Verklaring volgend verzoek 19/21427Z, 19 januari 2022, vraag 19). Waarom u er geen inkomsten zou kunnen genereren, legt u niet verder uit. Hoe het ook zij, in uw eerste verzoek verwees u reeds naar uw socio-economische situatie in Venezuela. Er werd in uw vorige verzoek door zowel het CGVS als de RvV geoordeeld dat uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit niet kon worden afgeleid dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt (cf. infra). Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. U haalt in uw huidige verzoek geen elementen aan waaruit anders zou blijken.

Verder vreest u dat u bij terugkeer naar Venezuela zal kunnen worden ontvoerd door de colectivos omwille van losgeld, omdat zij zouden denken dat uw in Europa woonachtige kinderen financieel daadkrachtig zijn (Verklaring volgend verzoek 19/21427Z, 19 januari 2022, vraag 19). Hierbij moet worden opgemerkt dat het de loutere verwijzing naar een profiel of naar een algemene situatie in een land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt vervolgd of dat er voor wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en u bleef hierover in gebreke.

Voorts geeft u aan dat u graag legaal in België wil kunnen werken (Verklaring volgend verzoek 19/21427Z, 19 januari 2022, vragen 20, 23) en dat u de taal verder wil blijven studeren (Verklaring volgend verzoek 19/21427Z, 19 januari 2022, vraag 23). Wat dit betreft moet worden opgemerkt dat uw verklaringen over uw (socio-economische) situatie in België geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “reëel risico” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het EVRM (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit of naar uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing loopt. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft zoals deze omschreven wordt in de COI Focus Venezuela: Situatieschets van 28 april 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20210428.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets-0> en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico is op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden, bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T. v. Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, § 254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en*

Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

Reeds in uw eerste verzoek oordeelde het CGVS dat u niet in mensonwaardige omstandigheden zou leven in geval van terugkeer naar Venezuela. Het CGVS werd daarin bijgetreden in het door u gestelde beroep bij de RvV. De RvV oordeelde in haar arrest dat: "(...)In casu blijkt niet dat verzoekster in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat zij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Verzoekster toont immers niet aan dat zij bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in haar elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien. De bestreden beslissing bevat wat dit betreft nog de volgende pertinente overwegingen: "U gaf aan dat u sinds 2011 tot enkele maanden voor uw vertrek steeds als schoonmaakster werkte en hiervoor betaald werd met eten. U zegt hier zelf over dat u nooit veel geld heeft gehad, maar dat u wel altijd het nodige had. U zegt dat u bijvoorbeeld nooit spaargeld had en u van dag tot dag leefde. Op de vraag of jullie alle kosten konden dekken of er zaken waren die u niet kon betalen, antwoordt u ontkennend en stelt u dat u steeds alles heeft betaald (CGVS, p. 6). U stelt wel dat u tot de groep zwaar getroffen mensen behoorde, maar u zegt dat u het heeft over mensen met een laag inkomen. Ook geeft u nog aan dat de regering enkel bloem, pasta, rijst en linzen kocht en dat het anders heel duur was. Wel stelt u dat u steeds heeft kunnen eten, u geen honger heeft geleden en er altijd iets om te eten was (CGVS, p. 7). Bovendien kon u terecht in de woning van uw moeder met wie u nog steeds contact hebt (CGVS, p. 8 en 12). Daarnaast beschikte u ook over een carnet de la patria. U beweerde weliswaar dat u na een tijd geen voedsel meer kreeg met deze kaart omdat u in de buurt bekend stond als tegenstander van het regime (CGVS, p. 6 en 7). Dit is echter een loutere blote bewering. U was zelf nooit politiek actief in Venezuela (CGVS, p. 7). Gevraagd wanneer uw kaart dan wel geblokkeerd werd moest u het antwoord schuldig blijven. U repliceerde vaagweg dat het uiteindelijk niet gebruikt werd en dat het voedsel dat werd uitgedeeld door de CLAP van slechte kwaliteit was en te weinig (CGVS, p. 6 en 7)." Door in het tweede middel van haar verzoekschrift te stellen dat haar carnet de la patria geblokkeerd is omdat zij de regering niet gunstig gezind was en omdat zowel haar ex-man als haar zoon gekant waren tegen de regering en lid waren van de oppositie, beperkt verzoekster zich tot een herhaling van haar relaas en haar eigen standpunt, zonder evenwel de concrete motieven van de bestreden beslissing daarover te ontkrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen. Voor zover verzoekster in het tweede middel stelt dat haar huis is aangeslagen door de staat en dat zij, haar dochter en haar kleindochter geen middelen hebben om verder een bestaan op te bouwen in Venezuela, beperkt zij zich tot een loutere bewering die niet in concreto wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs." (RvV, arrestnummer 263.624, 10 november 2021). Deze beslissing staat bijgevolg vast. In uw huidige verzoek brengt u geen elementen aan die hier een ander licht op werpen.

Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan aldus niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situatieschets van 28 april 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20210428.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets-0> en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf blijkt dat Venezuela een diepe

politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Uit de geconsulteerde bronnen blijkt dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua, Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel en politieel geweld. Dit geweld kadert echter niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In Zulia, Tachira en Apure evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolivar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De geconsulteerde bronnen geven spreken van een zeer klein aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet. Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van artikel 48/4, § 2, c) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het motiveringsbeginsel, van het “*principe van behoorlijk bestuur*”, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), alsook meent zij dat er een manifeste appreciatiefout voorligt.

Verzoekster betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zij wel degelijk elementen aanreikt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Verzoekster vraagt in hoofdorde om haar als vluchteling te erkennen, minstens haar de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoekster voegt geen bijkomende stavingstukken aan het verzoekschrift.

2.3. Beoordeling

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoekster is voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekster voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De aangevoerde schending van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, mist dan ook juridische grondslag.

Wat betreft verzoeksters algemene verwijzing naar “*het principe van behoorlijk bestuur*” stelt de Raad vast dat in het verzoekschrift enkel de zorgvuldigheidsplicht en het motiveringsbeginsel concreet worden vermeld. Het is niet de taak van de Raad om te achterhalen welk(e) ander(e) beginsel(en) verzoekster eventueel nog zou kunnen bedoelen. Dit onderdeel van het middel, in zover het geen betrekking heeft op de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht, wordt derhalve evenmin ontvankelijk aangevoerd.

In de mate dat verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden herhaald dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar nieuwe elementen of feiten die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekster voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.3. Vooreerst dient erop gewezen dat in het kader van verzoeksters eerste verzoek om internationale bescherming de Raad in zijn arrest nr. 263 624 van 10 november 2021, in navolging van de commissaris-generaal op 30 juni 2021, besloot tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof kon worden gehecht aan de door haar voorgehouden problemen in Venezuela met *colectivos*.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van volgende verzoeken om internationale bescherming, de beslissingen met betrekking tot vorige verzoeken om internationale

bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen, zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

2.3.4. In het kader van het huidig tweede verzoek om internationale bescherming dient te worden vastgesteld dat verzoekster opnieuw verwijst naar de problemen met de *colectivos* die zij naar aanleiding van haar vorig verzoek heeft uiteengezet, alsook naar de (tiener)zwangerschap van haar dochter en de afkeuring door haar broers en zussen in dit verband. Verder verklaart verzoekster dat zij in 2021 via haar buurvrouw te weten kwam dat de *colectivos* haar huis in Venezuela hebben ingenomen met steun van de politie en de Venezolaanse regering zodat zij bij terugkeer naar haar land van herkomst geen onderdak zal kunnen vinden. Verzoekster voegt hier tevens aan toe dat zij niet zal kunnen werken. Verzoekster legt verder uit dat zij niets of niemand meer heeft in Venezuela. Zij vervolgt dat zij bij een terugkeer naar Venezuela vreest te worden ontvoerd door *colectivos* voor losgeld omdat zij zouden denken dat haar in Europa verblijvende kinderen financieel draagkrachtig zijn. Tot slot merkt verzoekster op dat zij graag legaal wil werken in België en de taal verder blijven leren.

Ter staving van haar huidig verzoek om internationale bescherming legt verzoekster nog volgende documenten voor: zes foto's van haar woning in Venezuela; een krantenartikel over het toe-eigenen van verlaten woningen en een originele verklaring van de Servicio Nacional Integrado de Administración Aduanera y Tributaria (SENIAT) inzake haar domicilie.

2.3.5. Verzoeksters huidig volgend verzoek om internationale bescherming wordt in de bestreden beslissing niet ontvankelijk verklaard omdat

(i) moet worden vastgesteld dat verzoekster haar huidig verzoek om internationale bescherming steunt op motieven die zij naar aanleiding van haar vorig verzoek heeft uiteengezet. Dat verzoeksters eerste verzoek om internationale bescherming werd afgesloten met een weigeringsbeslissing omwille van het ongeloofwaardig karakter van haar vluchtmotieven – dit omdat er reeds in het dossier van haar zoon, waar zij haar eigen verklaringen op baseert, geen geloof kon worden gehecht aan diens voorgehouden problemen en politiek activisme tegen de regering Maduro; omdat haar verklaringen en deze van haar zoon over de feiten op meerdere punten tegenstrijdigheden bevatten en de tienerzwangerschap van haar dochter en daaruit voortvloeiende problemen met haar familie en kennissenkring onvoldoende ernstig zijn om te besluiten tot een gegronde vrees voor vervolging of risico op het lijden van ernstige schade, dewelke werd bevestigd door de Raad in een arrest van 10 november 2021 en waartegen zij geen hoger beroep instelde, zodat verzoekster bijgevolg geen beroepsmogelijkheden meer resten met betrekking tot haar vorig verzoek, behoudens voor zover er, wat haar betreft een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet hetgeen in onderhavig geval niet voorhanden is;

(ii) met betrekking tot haar verklaringen dat zij in Venezuela nog steeds gevaar loopt en er niet naar kan terugkeren omwille van haar problemen met de *colectivos* moet worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het relaas dat zij in het kader van haar vorig verzoek heeft uiteengezet en het gegeven dat zij naar aanleiding van haar huidig verzoek verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd hieraan niets wijzigt en op zich niet van aard is om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen;

(iii) wat betreft verzoeksters verklaring dat *colectivos* haar huis hebben ingenomen en zij bij terugkeer naar Venezuela niet langer over onderdak zal beschikken moet worden opgemerkt dat dit een blote bewering betreft nu (a) uit de door haar voorgelegde foto's niet kan worden afgeleid dat het haar woonst betreft, noch dat deze daadwerkelijk door derden is gekraakt, (b) beeldmateriaal in het algemeen in scène kan worden gezet en bijgevolg manipuleerbaar is in plaats, tijd en ruimte, (c) uit de attestering van de SENIAT blijkt dat zij sinds 10 september 2003 aldaar woonachtig was, belasting betaalde voor haar woonst in april 2018 en het attest van deze belastingsbetaling verlopen is op 28 april 2021, doch hieruit niet kan worden afgeleid of verzoekster nadien nog belastingen betaalde voor haar woning en, indien dit niet het geval zou zijn geweest, welke concrete consequenties zij hierdoor zou hebben ondervonden, (d) verzoekster het attest van SENIAT bovendien reeds verkreeg in 2018 doch dit niet voorlegde op het CGVS

in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming of in het kader van de beroepsprocedure daarvan, (e) wat betreft het neergelegde krantenartikel moet worden opgemerkt dat dit louter betrekking heeft op de algemene situatie en niet concreet betrekking heeft op haar eigen voorgehouden problemen, (f) hoe dan ook moet worden opgemerkt dat een gekraakte woning onvoldoende zwaarwichtig is om een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken;

(iv) aangaande verzoeksters bewering dat zij niemand meer heeft in Venezuela moet worden opgemerkt dat in het kader van verzoeksters eerste verzoek om internationale bescherming werd geoordeeld dat de tienerzwangerschap van haar dochter en daaruit voortvloeiende problemen met haar familie en kennissenkring onvoldoende ernstig waren voor een gegronde vrees voor vervolging of risico op ernstige schade; alsook dat uit verzoeksters sociale media-activiteiten blijkt dat zij (alsook haar zoon en dochter) wel degelijk bevriend is met diverse familieleden en dat er met hen ook frequente interactie is, zodat haar bewering dat zij geen contact meer heeft met haar familieleden dan ook niet aannemelijk is;

(v) zo verzoekster beweert dat zij in Venezuela niet zal kunnen werken moet worden vastgesteld dat zij verder niet uitlegt waarom zij geen inkomsten zal kunnen genereren; wat betreft haar verwijzing naar haar socio-economische situatie in Venezuela in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming werd geoordeeld dat uit haar verklaringen over haar profiel en haar familiale/financiële situatie niet kon worden afgeleid dat er in haar hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestonden of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard was dat zij, bij een eventuele terugkeer, persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijke of onredelijke behandeling zou lopen en zij in het kader van haar huidig verzoek geen elementen aanhaalt waaruit anders zou blijken;

(vi) aangaande verzoeksters verwijzing naar het feit dat zij bij een terugkeer naar Venezuela zal kunnen worden ontvoerd door de *colectivos* omwille van losgeld omdat zij zouden denken dat haar kinderen in Europa financieel draagkrachtig zijn, moet worden opgemerkt dat het louter verwijzen naar een profiel of een algemene situatie in een land van herkomst niet volstaat daar deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade *in concreto* moet worden aangetoond en zij hiertoe in gebreke bleef;

(vii) dat verzoekster graag legaal in België wil werken en de taal verder wil blijven studeren zijn motieven die geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet;

(viii) inzake artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt opgemerkt dat de verzoeker om internationale bescherming concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten moet aanbrengen, uit beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon die in Venezuela woont, in precare omstandigheden leeft, in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming van verzoekster werd geoordeeld dat zij niet in menonwaardige omstandigheden zou leven in geval van terugkeer naar Venezuela en uit haar profiel en familiale/financiële situatie in haar land van nationaliteit aldus niet kan worden afgeleid dat er in haar hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela zodanig is dat verzoekster persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijke en vernederende behandeling loopt, zodat bijgevolg niet kan worden aangenomen dat zij bij een terugkeer in een menonwaardige situatie zou terechtkomen;

(ix) inzake artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt vastgesteld dat het overgrote deel van de slachtoffers van geweld in Venezuela, hiervan slachtoffer zijn als gevolg van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, wat doelgericht van aard is, er zijn geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van deze bepaling en verzoekster bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Al deze motieven worden omstandig toegelicht in de bestreden beslissing.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.6. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft

uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijk inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer*, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de *ratio legis* die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (*Parl.St. Kamer*, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

2.3.7. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

2.3.7.1. De Raad stelt vast dat verzoekster in het verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de niet-ontvankelijkheid van haar volgend verzoek om internationale bescherming, te verklaren of te weerleggen. Het komt verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij evenwel om onderstaande redenen geheel in gebreke blijft.

2.3.7.2. In zoverre verzoekster in het verzoekschrift benadrukt dat het verlies van haar woning ten gevolge van een toe-eigening door de *colectivos* wel degelijk een nieuw element betreft in haar verzoek om internationale bescherming en zij aldus onmogelijk kan terugkeren naar de streek waar zij voorheen woonde, volhardt zij in wezen in haar vluchtrelaas, herhaalt zij eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, poneert zij een vrees voor vervolging en minimaliseert zij de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten.

Verzoekster merkt in het verzoekschrift in dit verband verder op dat zij alle documenten waarover zij beschikte (een aantal foto's van de staat van de woning, een krantenartikel en een verklaring van de SENIAT) heeft overgemaakt. Zij hekelt dat de commissaris-generaal deze documenten aan de kant schuift en benadrukt in dit verband dat zij zich als alleenstaande vrouw in België bevindt, dat haar familie die haar steunde uit Venezuela is weggetrokken en het voor haar dan ook niet mogelijk is om aan de nodige individuele documenten te geraken. Hoe dan ook wordt het toe-eigenen van een verlaten woning

gekenmerkt door het feit dat hierbij geen officiële documenten worden opgemaakt, laat staan dat ze haar worden overhandigd, aldus verzoekster. Verzoekster volhardt dan ook in het feit dat zij alle mogelijke documenten heeft verkregen met betrekking tot haar woning en dat uit de literatuur onbetwistbaar blijkt dat Venezuela inderdaad huizen van personen die het land hebben verlaten gewoon in beslag laat nemen. De Raad merkt in dit verband op dat verzoekster met dit betoog geen enkele afbreuk kan doen aan de vaststellingen van de bestreden beslissing waarin staat te lezen dat (a) uit de door haar voorgelegde foto's niet kan worden afgeleid dat het haar woonst betreft, noch dat deze daadwerkelijk door derden is gekraakt, (b) beeldmateriaal in het algemeen in scène kan worden gezet en bijgevolg manipuleerbaar is in plaats, tijd en ruimte, (c) uit de attestering van de SENIAT blijkt dat verzoekster sinds 10 september 2003 aldaar woonachtig was, belasting betaalde voor haar woonst in april 2018 en het attest van deze belastingsbetaling verlopen is op 28 april 2021, doch hieruit niet kan worden afgeleid of verzoekster nadien nog belastingen betaalde voor haar woning en, indien dit niet het geval zou zijn geweest, welke concrete consequenties zij hierdoor zou hebben ondervonden, (d) verzoekster het attest van SENIAT bovendien reeds verkreeg in 2018 doch dit niet voorlegde op het CGVS in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming of in het kader van de beroepsprocedure daarvan en (e) wat betreft het neergelegde krantenartikel moet worden opgemerkt dat dit louter betrekking heeft op de algemene situatie en geen concrete betrekking heeft op haar eigen voorgehouden problemen.

Verder zal ook blijken dat verzoekster geenszins aannemelijk maakt dat zij niet langer over een familiaal netwerk beschikt in Venezuela waarop zij kan terugvallen nu uit haar activiteiten op sociale media blijkt dat zij wel degelijk bevriend is met diverse familieleden en er tussen hen frequente interactie is. Bovendien blijkt uit haar verklaringen dat zij vorig jaar nog in contact stond met haar buurvrouw M. A. en blijkt uit niets dat dit niet opnieuw mogelijk zou zijn (administratief dossier, 'verklaring volgend verzoek', vraag 18, 1) en vraag 21). Hoe dan ook dient te worden benadrukt dat het enkele gegeven dat verzoeksters woning werd gekraakt onvoldoende zwaarwichtig is om een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken.

2.3.7.3. Verzoekster beargumenteert in het verzoekschrift dat haar dochter tijdens haar tienerjaren zwanger is geraakt en dat zowel haar vrienden als familie zich hierdoor van hen hebben afgekeerd waardoor zij, als alleenstaande vrouw, volledig op zichzelf is aangewezen.

Vooreerst dient in dit verband te worden gewezen op het gestelde in 's Raads arrest nr. 263 624 van 10 november 2021 waar in verband met deze zwangerschap van haar dochter werd geoordeeld dat het gegeven dat de tienerzwangerschap van haar dochter voor problemen zorgde in haar familie en kennissenkring onvoldoende ernstig is om te kunnen gewagen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade. Bovendien werd opgemerkt als volgt: *“Wat de tienerzwangerschap van haar dochter betreft, beperkt verzoekster zich in het tweede middel tot een herhaling van haar relaas en haar eigen standpunt, namelijk dat zowel haar vrienden als familie zich van hen hebben afgekeerd zodat zij volledig op zichzelf is aangewezen, zonder evenwel de concrete motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen. Met de loutere herhaling van deze elementen uit haar asielrelaas weerlegt verzoekster geenszins de concrete vaststellingen van de commissaris-generaal. Aldus maakt verzoekster haar vrees voor vervolging niet aannemelijk, noch toont zij aan dat de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op onredelijke wijze is genomen. Met een dergelijke summiere uiteenzetting doet verzoekster niets meer dan te kennen geven dat zij het niet eens is met de beoordeling door de commissaris-generaal van de door haar afgelegde verklaringen.”*

Verder wordt in de bestreden beslissing in dit kader nog op goede gronden overwogen als volgt:

“Bovendien blijkt uit uw sociale media-activiteiten, meer bepaald op Facebook, dat u (alook uw zoon en uw dochter) wel degelijk bevriend bent (zijn) met diverse familieleden en dat er met hen ook frequent interactie is (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). De bewering dat u ook geen contact meer met uw familieleden zou hebben, is dan ook niet aannemelijk.”

Verzoekster volhardt in het verzoekschrift evenwel in haar blote bewering dat zij volledig op zichzelf is aangewezen en dat zij geen contact meer heeft met haar familie, waarmee zij evenwel geen afbreuk vermag te doen aan voormelde motivering, die aldus overeind blijft en door de Raad tot de zijne wordt gemaakt.

2.3.7.4. Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus beargumenteert verzoekster in het verzoekschrift nog dat de situatie in Venezuela zeer ernstig is op allerhande vlakken waarbij er sprake is van geweld op alle vlakken, waarvan ook burgers het slachtoffer worden. Verzoekster vervolgt dat er wel degelijk redenen zijn om aan te nemen dat zij een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden. Zo wijst zij er vooreerst op dat haar *carnet de la patria* werd geblokkeerd omdat de regering haar niet gunstig

gezind was. Zij verwijst in dit verband naar het feit dat zowel haar ex-man als haar zoon tegen het regime gekant waren en lid waren van de oppositie. Ten tweede meent verzoekster op zich een verhoogd risico te lopen omdat de regering op de hoogte is van het feit dat haar ex-man lid was van *Primero Justicia* en haar zoon van *Voluntad Popular*. Ten derde wijst verzoekster er op dat zij een alleenstaande vrouw is met een dochter van 18 jaar en een kleindochter van 1 jaar. Ten vierde verwijst verzoekster opnieuw naar de tienerzwangerschap van haar dochter en het feit dat haar familie en vrienden zich hierdoor van haar gezin hebben afgewend. Tot slot wijst verzoekster op het feit dat zij afkomstig is van de deelstaat Portuguesa dewelke geplaagd wordt door allerlei vormen van geweld en in het bijzonder ten aanzien van alleenstaande vrouwen.

De Raad merkt in dit verband op dat in zijn arrest nr. 263 624 van 10 november 2021 in dit verband reeds omstandig werd geoordeeld als volgt:

“2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.3.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekster geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij of haar dochter dergelijk risico lopen in Venezuela.

2.3.3.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door haar voorgehouden problemen met colectivos omwille van de problemen die haar zoon daarmee had, dat zij niet aannemelijk maakt dat zij nog steeds beschikt over een actuele vrees voor vervolging of over een reëel risico op ernstige schade omwille van de politieke activiteiten van haar in 2003 verongelukte man en dat de tienerzwangerschap van haar dochter en de daarmee gepaard gaande problemen in haar familie en kennisgeving onvoldoende ernstig zijn om te kunnen gewagen van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

In zoverre verzoekster zich baseert op de algemene socio-economische en mensenrechtensituatie in Venezuela om een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aan te tonen, en in dit verband stelt dat zij in geval van terugkeer naar Venezuela zeer moeilijk tot onmogelijk aan de nodige basisbenodigdheden als voedsel en dergelijke zal kunnen raken om te overleven, herinnert de Raad eraan dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat “vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...).”

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming – waarvan artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Zo stelt het Hof van Justitie:

“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.”

(HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40).

De Raad meent naar analogie dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet kan vallen. Vooreerst blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit het verzoekschrift, noch uit de beschikbare landeninformatie dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van een actor, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet. Deze situatie blijkt eerder het gevolg te zijn van een complexe situatie van verschillende factoren, zoals economisch wanbeheer, zware economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijzen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie.

Verder wijst de Raad erop dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op "situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade" (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn.

In casu blijkt niet dat verzoekster in deze context persoonlijk wordt geviseerd of dat zij behoort tot een groep van geviseerde personen. Verzoekster toont immers niet aan dat zij bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in haar elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien. De bestreden beslissing bevat wat dit betreft nog de volgende pertinente overwegingen:

"U gaf aan dat u sinds 2011 tot enkele maanden voor uw vertrek steeds als schoonmaakster werkte en hiervoor betaald werd met eten. U zegt hier zelf over dat u nooit veel geld heeft gehad, maar dat u wel altijd het nodige had. U zegt dat u bijvoorbeeld nooit spaargeld had en u van dag tot dag leefde. Op de vraag of jullie alle kosten konden dekken of er zaken waren die u niet kon betalen, antwoordt u ontkennend en stelt u dat u steeds alles heeft betaald (CGVS, p. 6). U stelt wel dat u tot de groep zwaar getroffen mensen behoorde, maar u zegt dat u het heeft over mensen met een laag inkomen. Ook geeft u nog aan dat de regering enkel bloem, pasta, rijst en linzen kocht en dat het anders heel duur was. Wel stelt u dat u steeds heeft kunnen eten, u geen honger heeft geleden en er altijd iets om te eten was (CGVS, p. 7). Bovendien kon u terecht in de woning van uw moeder met wie u nog steeds contact hebt (CGVS, p. 8 en 12). Daarnaast beschikte u ook over een carnet de la patria. U beweerde weliswaar dat u na een tijd geen voedsel meer kreeg met deze kaart omdat u in de buurt bekend stond als tegenstander van het regime (CGVS, p. 6 en 7). Dit is echter een loutere blote bewering. U was zelf nooit politiek actief in Venezuela (CGVS, p. 7). Gevraagd wanneer uw kaart dan wel geblokkeerd werd moest u het antwoord schuldig blijven. U repliceerde vaagweg dat het uiteindelijk niet gebruikt werd en dat het voedsel dat werd uitgedeeld door de CLAP van slechte kwaliteit was en te weinig (CGVS, p. 6 en 7)."

Door in het tweede middel van haar verzoekschrift te stellen dat haar carnet de la patria geblokkeerd is omdat zij de regering niet gunstig gezind was en omdat zowel haar ex-man als haar zoon gekant waren tegen de regering en lid waren van de oppositie, beperkt verzoekster zich tot een herhaling van haar relaas en haar eigen standpunt, zonder evenwel de concrete motieven van de bestreden beslissing daarover te ontkrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen.

Voor zover verzoekster in het tweede middel stelt dat haar huis is aangeslagen door de staat en dat zij, haar dochter en haar kleindochter geen middelen hebben om verder een bestaan op te bouwen in Venezuela, beperkt zij zich tot een loutere bewering die niet in concreto wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs.

Waar verzoekster in het tweede middel, onder verwijzing naar algemene informatie, nog laat gelden dat de situatie in Venezuela voor alleenstaande vrouwen zeer ernstig en gevaarlijk is, wijst de Raad erop dat een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in concreto moet worden aangetoond. Uit de door verzoekster in haar verzoekschrift aangehaalde landeninformatie blijkt niet dat er in Venezuela sprake is van groepsvervolging waarbij alle vrouwen het slachtoffer worden van geweld. Door louter hieruit te citeren, zonder deze informatie op haar persoonlijke situatie te betrekken, en te stellen dat zij een alleenstaande vrouw is met een dochter van 18 jaar en een kleinkind van 1 jaar, blijft verzoekster daartoe in gebreke. Bovendien wijst de Raad er nog op dat uit de motieven van de bestreden beslissing ook blijkt dat de verzoeken om internationale bescherming van haar zoon werden afgesloten met negatieve beslissingen, zodat niet blijkt dat verzoekster bij terugkeer naar Venezuela als alleenstaande moeder kan worden gezien.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoekster maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Venezuela zou hebben gekend.

De Raad wijst er ten slotte nog op dat nergens in de informatie uit het rechtsplegingsdossier wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming te bieden en benadrukt dat verzoekster in concreto dient aan te tonen dat er wat haar betreft in haar land van herkomst een reëel

risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat, alwaar zij in gebreke blijft.

2.3.3.3. *Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.*

Het Hof van Justitie heeft reeds uitgelegd dat een binnenlands gewapend conflict wordt geacht te bestaan wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld (HvJ 30 januari 2014 (GK), Diakité, C-285/12).

Uit de informatie die voorligt, blijkt dat het geweld in Venezuela wijdverspreid is. Het betreft hier voornamelijk politieel dan wel crimineel geweld dat naar zijn aard en/of vorm doelgericht is. Dit politieel en crimineel geweld kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, zoals gedefinieerd in het arrest Diakité.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat de deelstaten Zulia, Táchira, Apure, Amazonas en Bolívar een grotere aanwezigheid kennen van irreguliere gewapende groeperingen, zoals guerrilla's en paramilitaire bewegingen. Uit de landeninformatie blijkt dat deze deelstaten ook regelmatig te maken hebben met gewapende confrontaties, in de zin van strijd en gevechten, tussen de rivaliserende irreguliere gewapende groeperingen onderling. In deze deelstaten is tevens sprake van regelmatige confrontaties tussen irreguliere gewapende groeperingen en de Venezolaanse autoriteiten. Verzoekster is evenwel niet van een van deze gebieden afkomstig.

Uit de informatie in het rechtsplegingsdossier kan niet worden afgeleid dat thans in de Venezolaanse deelstaat Portuguesa, waarvan verzoekster verklaart afkomstig te zijn, een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont dit ook niet aan met de informatie die zij in het tweede middel van haar verzoekschrift citeert. Hieruit blijkt dat er veel geweld is in Venezuela, in het bijzonder tegen (alleenstaande) vrouwen, doch niet dat er in Portuguesa sprake is van een gewapend conflict.

Bij gebrek aan een gewapend conflict in de regio van herkomst van verzoekster, is artikel 48/4 § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet van toepassing."

De Raad heeft zich bijgevolg reeds uitgesproken over de in het verzoekschrift aangehaalde grieven – die in wezen een herhaling vormen van de middelen die verzoekster in het kader van de beroepsprocedure van haar eerste verzoek om internationale bescherming heeft uiteengezet – en is te dezen niet bevoegd zich in onderhavig beroep (nogmaals) uit te spreken over voormelde beslissing. Immers, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissing niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werd aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, moet deze als vaststaand worden beschouwd. Eens hij een beslissing over een bepaald verzoek om internationale bescherming heeft genomen, heeft de Raad, wat dat verzoek betreft, zijn rechtsmacht uitgeput. De Raad mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er, wat verzoekster betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is dat de kans aanzienlijk vergroot dat verzoekster voor internationale bescherming in aanmerking komt, hetgeen *in casu* niet het geval is.

Waar verzoekster aanvoert dat zij zich in een zeer precarie situatie bevindt omdat haar huis is aangeslagen door de staat en zij dan ook geen middelen heeft om verder een bestaan op te bouwen in Venezuela, wijst de Raad erop dat hierboven werd vastgesteld dat verzoekster met haar betoog geen enkele afbreuk kan doen aan de vaststellingen van de bestreden beslissing waarin wordt geconcludeerd dat verzoekster geen begin van bewijs voorlegt ter staving van haar bewering dat haar woning werd gekraakt en dat hoe dan ook een gekraakte woning onvoldoende zwaarwichtig is om een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken.

2.3.7.5. De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift de motieven ongemoeid laat waar in de bestreden beslissing nog terecht wordt uiteengezet dat (i) met betrekking tot haar verklaringen dat zij in Venezuela nog steeds gevaar loopt en er niet naar kan terugkeren omwille van haar problemen met de *colectivos* moet worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig

voortvloeien uit het relaas dat zij in het kader van haar vorig verzoek heeft uiteengezet en het gegeven dat zij naar aanleiding van haar huidig verzoek verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd hieraan niets wijzigt en op zich niet van aard is om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen; (ii) zo verzoekster beweert dat zij in Venezuela niet zal kunnen werken moet worden vastgesteld dat zij verder niet uitlegt waarom zij geen inkomsten zal kunnen genereren; wat betreft haar verwijzing naar haar socio-economische situatie in Venezuela in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming werd geoordeeld dat uit haar verklaringen over haar profiel en haar familiale/financiële situatie niet kon worden afgeleid dat er in haar hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestonden of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard was dat zij, bij een eventuele terugkeer, persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijke of onredelijke behandeling zou lopen en zij in het kader van haar huidig verzoek geen elementen aanhaalt waaruit anders zou blijken; (iii) aangaande verzoeksters verwijzing naar het feit dat zij bij een terugkeer naar Venezuela zal kunnen worden ontvoerd door de *colectivos* omwille van losgeld omdat zij zouden denken dat haar kinderen in Europa financieel draagkrachtig zijn, moet worden opgemerkt dat het louter verwijzen naar een profiel of een algemene situatie in een land van herkomst niet volstaat daar deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade *in concreto* moet worden aangetoond en zij hiertoe in gebreke bleef en (iv) dat verzoekster graag legaal in België wil werken en de taal verder wil blijven studeren motieven zijn die geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die bijdragen aan het besluit dat het volgend verzoek om internationale bescherming van verzoekster niet-ontvankelijk is, blijven aldus overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.3.7.6. Aangezien geen van de motieven van de bestreden beslissing aldus wordt weerlegd, blijft de motivering dienaangaande onverminderd overeind en wordt deze door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.3.8. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze besluit dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

2.3.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op de Dienst Vreemdelingenzaken de kans kreeg om haar verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van haar huidig volgend verzoek toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen. De beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal luidens artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.10. Waar verzoekster in ondergeschikte orde nog vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal houdende niet-ontvankelijk verzoek te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig mei tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET